

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 790/21
26.1.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Снежане Живковић, председника већа, Маје Чогурић и Миленије Петричевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Слободан Војновић, адвокат из Београда, Ломина 17, против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Саво Грујић, адвокат из Београда, Плитвичка 2, ради исељења и предаје у posed, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 17240/18 од 22.09.2020. године, након закључене главне расправе пред другостепеним судом одржане дана 26.01.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ жалба туженог ББ из ... као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 17240/18 од 22.09.2020. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени ББ из ... да тужиоцу АА из ... накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 229.500,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писаног отправака пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 17240/18 од 22.09.2020. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца АА из ... и обавезан тужени ББ из ... да се са свим лицима и стварима исели из непокретности пословно – стамбеног објекта у ..., спратности Пр + 2 + Пк, укупне нето фактичке површине 796,40 м² (према цртежу дела архитектонског пројекта изведеног објекта изграђеног без грађевинске дозволе, број евиденције 11/2013, спратности објекта Пр + 1 + Пк, површине 727,60 м²), који се налази на кат. Парцели ..., ЗКУЛ ... КО ... и исти преда у posed и несметану државину

тужиоцу у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 300.900,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде, са законском затезном каматом почев од дана када се стекну услови за извршност па до исплате.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу, из свих разлога прописаних одредбом члана 373. став 1. Закона о парничном поступку.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 386. Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС" број 72/11, 49/13 - одлука Уставног суда, 74/12 - одлука Уставног суда, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23), Апелациони суд у Београду је оценио да жалба није основана.

У проведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка предвиђене чланом 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП на које другостепени суд пази по службеној дужности, а због којих би се ожалбена одлука морала укинути. Неосновано се жалбом туженог указује да је у првостепеном поступку учињена битна повреда одредаба парничног поступка предвиђена чланом 374. став 2. тачка 12. наведеног става, јер је изрека пресуде разумљива, не противречи сама себи ни разлозима који су наведени у погледу свих битних чињеница на јасан, непротивречан и убедљив начин, а који логично и недвосмислено произлазе из изведених доказа и целокупног стања у спису, па пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати.

Одлучујући о изјављеној жалби, Апелациони суд у Београду је заказао и одржао главну расправу на којој су поновљени докази које је првостепени суд извео, поново су саслушани тужилац и тужени у својству парничних странака на околности закључења уговора о зајму, анекса уговора којим је уговорен закуп продатих непокретности и околности закључења уговора о купопродаји, броја објеката на катастарској парцели ... и структуре и габарита непокретности у време закључења уговора о купопродаји и у време пресуђења и саслушао судског вештака Сузану Копривицу, па је оценом изведених доказа у смислу члана 8. ЗПП, утврдио исто чињенично стање као и првостепени суд:

Тужени је на делу катастарске парцеле ... изградио два објекта који нису легализовани. Тужени и тужилац су потписали признаницу без датума и броја којом је тужени потврдио да је од тужиоца по основу зајма примио износ од 100.000,00 евра ради изградње непокретности. Како тужени ББ није био у могућности да тужиоцу врати позајмљени новац, парничне странке су се договориле да изврше замену испуњења из уговора о зајму на тај начин што би ББ туженом АА продао два објекта у улици ..., који су предмет уговора о купопродаји који су парничне странке закључиле 19.10.2006. године, а замена испуњења је констатована и у наведеном уговору. Уговор је оверен пред Трећим општинским судом у Београду под Ов. бр. 8348/2006. Предмет уговора о купопродаји су два објекта у низу чији је продавац једини искључиви ванкњижни власник и то пословног и стамбеног објекта спратности Пр+1+Пк и Пр+1, укупне нето површине око 727,60 м², оба постојећа на катастарској парцели ... ЗКУЛ ...

КО ..., са правом коришћења наведене парцеле у уделу од 1250/12450. Тужени је увео у посед тужиоца и уговорено је да ће предмет купопродаје бити ослобођен од ствари и лица у року од 6 месеци од дзана закључења уговора, најкасније 20.04.2007. године. Дана 15.05.2007. године уговорне стране су извршиле измену и допуну наведеног уговора о купопродаји којим су одложили рок предаје наведених објеката за 01.09.2007. године и сагласили се да тужени настави са коришћењем објекта на основу закупа и да плаћа месечну закупнину у висини од 4.000,00 евра.

Даље је утврђено да је правноснажном пресудом Првог основног суда у Београду П 50374/10 од 29.04.2010. године обавезан тужени ББ да се са свим лицима и стварима исели из пословно стамбеног објекта у ... спратности П + 1 + Пк укупне нето површине 727,60м², на катастарској парцели ... зкул.... КО ... и наведена пресуда је спроведена и тужени ББ исељен из пословно стамбеног објекта у извршном поступку у предмету И. 21346/11.

На основу налаза и мишљења судског вештака Сузанае Копривице на околност идентификације објекта дефинисаног као пословно стамбени објекат који се налази у ..., постојећи на кат.парцели ..., ЗКУЛ, за који је раније сматрано на основу скице објекта за легализацију да је спратности Пр + 1 + Пк укупне површине 727,60м², на основу цртежа - дела архитектонског пројекта изведеног објекта за добијање одобрења за изградњу објекта изграђеног без грађевинске дозволе, број евиденције 11/2013, утврђено је да је на основу фактичког стања и премера на лицу места, спратност објекта Пр + 2 + Пк, укупне нето површине 796,40м². Из исказа вештака саслушаног 26.01.2024. године, утврђено је да иако према слици на страни 8 налаза изгледа да објекат има приземље, спрат и поткровље, то није тачно и објекат има спратност приземље, два спрата и поткровље, у питању је такозвана лажна капа која прикрива спратност. У пројекту који је имала на увид поднетом ради легализације је означена иста спратност коју је утврдила на лицу места. У погледу идентификације зграде број ..., у односу на улицу ..., је објаснила да је на страни два налаза маркиран положај предметне зграде у односу на улицу ..., да је у питању прва зграда до улице означена кругом, а потом је на страни 3 налаза и мишљења приказана иста зграда у свом просторном изгледу (ЗД). Наведена зграда је имала ознаку Пр + 1 + Пк у скици објекта за легализацију и на седмој страни налаза објаснила је у табели 1 да је поткровље површине 237,09, док је у табели 2 где је објекат означен спратности Пр + 2 + Пк поткровље површине 80,26, а други спрат површине 218,99. Пројекат изведеног објекта има већу нето површину у односу на површину која је дата у скици објекта за легализацију. Сматра да објекат није дограђиван, односно да је изграђен у целини и да ништа накнадно није дограђивано. Постоји разлика у површинама у скици објекта за легализацију и скици пројекта изведеног објекта за добијање одобрења за изградњу и вештак је у односу на скицу и пројекат добила трећу површину и то због тога што лође нису обрачунаване на првом спрату, а она их је сходно пропису рачунала у површину и добила површину од нето 796,70 м². Од 1992. године важи стандард да се лође рачунају у укупну површину објекта, с тим да није узела у обрачун непроходне терасе на другом спрату. Објекат није завршен, а непроходне терасе једног дана могу бити проходне и тада се урачунавају у површину објекта.

Према исказу тужиоца АА саслушаног у својству странке, 28.3.2023. године,

тузилац је априла 2006. године позајмио туженом 100.000 евра уз обавезу да зајам врати у року од шест месеци, сматрајући да са њим може да оствари сарадњу и обезбеди станове за чланове породице расељене са Косова и Метохије, јер је тужени тада био успешан и угледан извођач и подизвођач. Септембра 2006. године тужени га је одвео да види кућу на средини ..., власништво његовог оца, али како му се није допала одвео га је да види непокретности које су предмет уговора о купопродаји од 19.10.2006. године и нудио их је као јемство да ће вратити зајам и да на тај начин намири потраживање. Тужени је молио тужиоца да га остави у кући шест месеци до априла 2007. године и он је пристао да тужени без надокнаде користи непокретност имајући у виду да има двоје мале деце и производњу и да је потребно време да све измести. Априла 2007. године је тужени тражио да плаћа закуп и на тај начин продужи останак у објекту и на његов предлог је сачињен анекс уговора по коме је у обавези да плаћа закупнину 4.000 евра месечно, иако никада ништа није исплатио на име закупнине. Седамнаест година чека да му тужени преда непокретности које је купио, а то потврђује чињеница да га није тужио све до октобра 2012. године, односно седам година по закључењу уговора о купопродаји. Предмет уговора о купопродаји непокретности од 19.10.2006. године је објекат спратности Пр + 1 + ПК, површине 727 м² и помоћни објекат – магацински простор у коме је тужени имао погон – фабрику за производњу боја и лакова, чију тачну површину не зна, отприлике преко 200 м². У поступку који је иницирао против туженог ради иселења и који је правноснажно окончан у његову корист предат му је објекат који је представљао фабрику за производњу боја и лакова. У време предаје тај пословни објекат је био спратности Пр + 1, површине отприлике преко 200 м². Како је тужени штићено лице, тужилац има ограничен приступ својој имовини и принуђен је да се приликом одласка јави ПС Звездара и обавести их о намери доласка, ко долази са њим, с тим што то могу бити поред тужиоца још само четири лица. У поступку извршења правноснажне пресуде ради иселења туженог, он је променио браву на блиндираним вратима која служе за приступ објекту и парцели доставним возилима и на тај начин тужеоца онемогућио да приступи објекту, с тим што му је оставио са бочне стране један мали пролаз, врата ширине 70 цм, због чега практично не може да користи магацин који одговара опису у уговору као пословни објекат, тачније помоћни објекат. Објекат ближе описан у налазу и мишљењу судског вештака Копривице укупне површине 796,40 м² саградио је тужени, с тим што је преграђивао објекат, направио у приземљу два локала која тужилац види када прође улицом и због тога га пријавио општини Звездара и дограђивао је објекат. Уочио је да је и пословни објекат који је иза стамбеног објекта и тешко се види са улице због високог зида који је подигао тужени, дограђен. Приликом куповине непокретности у приземљу нису били локали, већ грађевина у сивој фази, као и у поткровљу, а на спрату је становао тужени са својом породицом, супругом и дететом. Објекат није био грађевински завршен, а пословни објекат је изграђен као погон са бетонским зидовима и у том погону је тужени производио боје и лакове. Након што је тужиоцу предочена копија плана од 09.04.2004. године, тужилац је изјавио да први објекат гледано из правца улице ... је објекат “А” спратности Пр + 1 + Пк, а објекат који се налази иза њега је објекат “Б” спратности Пр + 1, који му је предат у извршном поступку и представља погон туженог за производњу боја и лакова.

Према исказу туженог ББ, саслушаног саслушаног у својству странке 13.6.2023. године, од туженог је узео на зајам 100.000 евра и зајам му није вратио. Његова воља

није била да закључи уговор о купопродаји непокретности ближе наведених у уговору, али је у разговору са тужиоцем АА и ВВ схватио да мора да врати зајам од 100.000 евра или да закључи уговор о купопродаји. Нико му није претио, нити предочавао нешто лоше приликом закључења уговора о купопродаји, али како није имао новца да врати зајам како је уговорено, закључио је уговор о купопродаји. Покушао је 2012. године да направи договор о враћању зајма, али у томе није успео. Доживео је непријатности и од њега је тражено да напусти кућу и да је преда тужиоцу. Све се одвијало у виду упада у кућу од стране ВВ и ГГ и тај догађај је пријавио Служби за борбу против организованог криминала. Уговор о закупу је закључио са тужиоцем иако није имао намеру да прода непокретност, јер је већ каснио са враћањем зајма и уговор о закупу је закључио у висини која одговара месечној камати на позајмљени износ од 100.000 евра што одговара износу од 4.000 евра месечно. Негирао је да је дао опис непокретности у погледу спратности, врсте објекта и површине адвокату ... који је сачинио уговор и претпоставља да су подаци прибављени из катастра. Објаснио је да је постојао посредник ДД, који је договорио зајам од 100.000 евра и потом закључење уговора о купопродаји. У том тренутку кућа је имала кућни број и постојао је захтев за њену легализацију. У време закључења уговора о купопродаји у улици ... у... су постојала два објекта пословни и стамбени спратности Пр + 1 + Пк и Пр +2 и Пк и такви су и данас. Ништа није дограђивао на објектима, није мењао габарите објекта, иако јесте мењао распоред просторија. Објекат је ограђен још 2001. године и такав је и данас. У поседу је стамбеног објекта, а тужилац је у поседу пословног простора – производње.

Другостепени суд је прихватио исказе тужиоца и туженог о томе да је закључењу уговора о купопродаји од 19.10.2006. године претходило закључење уговора о зајму априла 2006. године и да позајмљени износ од 100.000 евра тужени није вратио тужиоцу. Из исказа тужиоца који је прихваћен као логичан, уверљив и поткрепљен писаним доказима, утврђене су чињенице везане за начин закључења уговора о зајму, анекса уговора којим је уговорен закуп продатих непокретности и околности закључења оспореног уговора о купопродаји. Утврђено је из исказа туженог да предметни објекат Пр + 1 + Пк и Пр + 2 + Пк у време закључења уговора о купопродаји 2006. године истоветан по структури и габаритима непокретности чија се предаја тражи у овој парници, да објекат није дограђивао, није мењао габарите објекта, иако јесте мењао распоред просторија.

Оценом исказа странака у делу који се односи на побуде и мотив због кога је дошло до закључења оспореног уговора о купопродаји, другостепени суд је, налазећи да су њихови искази у том делу јасни, логични, животни и објективно прихватљиви, имајући у виду ситуацију у којој се тужени нашао, да није могао да врати зајам од 100.000 евра у уговореном року, ни по његовом протеклу и да је закључио оспорени уговор о купопродаји непокретности. Није прихваћен исказ тужиоца да је објекат дограђиван јер је то у супротности са исказом туженог и налазом и мишљењем судског вештака, нити је прихваћен исказ туженог да није имао намеру да на тужиоца пренесе својину на непокретностима, већ да на тај начин обезбеди тужичево потраживање. Ово из разлога што је замена испуњења несумњиво констатована у оспореном уговору од 19.10.2006 године, након чијег закључења је на захтев туженог закључен уговор о закупу којим је продужено коришћење објекта од стране туженог.

Суд је ценио жалбене наводе туженог да је уговор о купопродаји који су закључиле парничне странке 19.10.2006, оверен пред Трећим општинским судом у Београду под Ов.бр. 8348/2006 ништав правни посао, (тужени је током овог жалбеног поступка Вишем суду у Београду дана 27.03.2023. године поднео тужбу ради утврђења ништавости наведеног уговора која је заведена под бројем П. 520/23), да није постојала сагласност воља, нити озбиљна намера уговарача да се пренесе право својине, већ да је намера била да такав уговор послужи као обезбеђење зајма, те да је оспорени уговор апсолутно ништав у смислу одредби члана 103. у вези одредби члана 51. став 1. и 52. Закона о облигационим односима, као и у смислу одредби члана 12, 47. и 66. истог закона, али налази да ови наводи нису основани.

Закон о облигационим односима у члану 17. став 1. прописује да су странке у облигационом односу дужне да изврше своју обавезу и одговорне за њено испуњење, а ставом 2. да се обавеза може угасити само сагласношћу воља страна у облигационим односима или на основу закона. Одредбом члана 26. истог закона прописано је да је уговор закључен када се уговорне стране сагласе о битним састојцима уговора. Предмет обавезе према члану 47. наведеног закона мора бити могућ, допуштен, одређен, односно одредив, а у супротном је уговор ништав. Сходно члану 66. став 1. и 2. ЗОО привидан уговор нема дејства међу уговорним странама, али ако привидан уговор прикрива неки други уговор, тај други важи ако су испуњени сулови за његову правну ваљаност. Одредбом члана 308. став 1. наведеног закона прописано је да обавеза престаје ако поверилац у споразуму са дужником прими нешто друго уместо онога што му се дугује.

Код утврђеног из сагласних исказа странака да тужени ББ није био у могућности да тужиоцу врати позајмљени новац и да су парничне странке уговориле да изврше замену испуњења из уговора о зајму на тај начин што би тужени ББ тужиоцу АА продао два објекта у улици ..., који су предмет уговора о купопродаји који су парничне странке закључиле 19.10.2006. године и да је замена испуњења констатована и у наведеном уговору, неосновано се жалбом указује да је уговор о купопродаји ништав. Чињеница да је купопродаја извршена на начин што се обавеза тужиоца да исплати купопродајну цену реализована кроз замену испуњења туженог ББ из уговора о зајму, који је закључио пре уговора о купопродаји је дозвољена у смислу члана 308. ЗОО и супротно жалбеним наводима туженог не чини ништавим оспорени уговор о купопродаји. Замена испуњења подразумева споразум између тужиоца као повериоца и туженог као дужника по којем постојећи облигационоправни однос, уговор о зајму престаје на начин што поверилац пристаје да на име испуњења обавезе прими непокретности које су предмет уговора о купопродаји који су парничне странке закључиле 19.10.2006. године, уместо онога што му дужник дугује (враћања зајма), што је фактички садржај дужникове обавезе, услед чега је поверилац намирен испуњењем. На тај начин, моментом установљава обавезе туженог ББ, као продавца, да пренесе на тужиоца АА као купца право својине на стамбеном и пословном објекту, престала је његова обавеза да врати зајам. Дакле супротно наводима туженог уговор о купопродаји није ништав у смислу члана 103. ЗОО јер нема елемената који би били у супротности са принудним прописима. Несумњиво је утврђено да је у конкретном случају постојала воља уговорних страна, тужиоца да купи и туженог да прода непокретности и иста је реализована кроз закључење уговора о купопродаји који је у свему закључен у складу

са позитивним прописима.

По оцени другостепеног суда, неосновано се жалбеним наводима указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну примену материјалног права. Наиме, на расправи пред другостепеним судом изведени су докази саслушањем парничних странака, судског вештака и читањем свих писмена у списима, па је на основу члана 8. ЗПП, извршена оцена њихових исказа. Осим изнетог, тврдње туженог да је уговор о купопродаји привидан, симулован уговор нису основане. Привидан уговор је правни посао у коме воља није стварна, односно учесници тог правног посла свесно изјављују нешто што заиста не желе. У конкретном случају, предметни уговор о купопродаји непокретности од 19.10.2006. године изражава стварну вољу и намеру парничних странака, туженог да прода и преда у својину непокретност и тиме угаси обавезу враћања зајма, а тужиоца да купи непокретност, чију је цену тужилац исплатио туженом заменом испуњења које је дозвољено, тако да оспорени уговор о купопродаји непокретности није симулован правни посао, нити је тужилац за себе уговорио корист која је у очигледној несразмери са оним што је он туженом дао код утврђеног да је објекат био изграђен у сивој фази у приземљу и поткровљу.

На овако правилно и потпуно утврђено чињенично стање које је утврђено и након расправе одржане пред другостепеним судом, првостепени суд је правилно применио материјално право одредбе члана 3. и 37. Закона о основама својинскоправних односа и обавезао туженог да се исели из објекта означеног у уговору као први у низу, а чију је идентификацију утврдио из налаза и мишљења судског вештака имајући у виду да му је други објекат који у нарави представља погон за производњу боја и лакова предат по правноснажној пресуди Првог основног суда у Београду П 50374/10 од 29.04.2010. године, којом је обавезан тужени ББ да се са свим лицима и стварима исели из пословно стамбеног објекта у ... спратности П + 1 + Пк укупне нето површине 727,60м², на катастарској парцели ... зкул. ... КО ..., која је спроведена и тужени исељен из пословно стамбеног објекта у извршном поступку у предмету И. 21346/11. Код утврђеног да је тужилац власник непокретности чију предају тражи и да је тужени у њеном поседу, правилно је првостепени суд обавезао туженог да се исели из непокретности ближе описне у изреци побијане пресуде и преда исту у посед тужиоцу.

Неосновано се жалбом оспорава закључак суда о основаности захтева за исељење и предају посед непокретности описане у изреци побијане пресуде. Закључењем уговора о купопродаји од 19.10.2006. године, тужени је преузео обавезу да се из непокретности која је предмет спора исели са свим лицима и стварима и преда је тужиоцу у поседу у року од 6 месеци од закључења уговора. Тужени није извршио своју обавезу и 15.05.2007. године парничне странке су извршиле измену и допуну наведеног уговора о купопродаји којим су одложили рок предаје наведених објеката за 20.09.2007. године и сагласили се да тужени настави са коришћењем објекта на основу закупа и да плаћа месечну закупнину у висини од 4.000,00 евра. Чланом 148. ЗОО прописано је да уговор ствара права и обавезе за уговорне стране, због чега постоји обавеза туженог да се по истеку уговореног рока исели са свим лицима и стварима и преда објекат тужиоцу у посед. Како је наведени рок истекао 20.09.2007. године а тужени није извршио своју обавезу правилна је одлука првостепеног суда о исељењу и

предаји.

Суд је имао у виду да тужени ББ током поступка није оспорио да су предмет купопродаје по уговору од 19.10.2006. године била два објекта на делу катастарске парцеле ... и да на делу наведене парцеле не постоје други објекти, а чињеница да постоје разлике у површинама у скици објекта за легализацију и скици пројекта изведеног објекта за добијање одобрења за изградњу и да је судски вештак је у односу на скицу и пројекат добила трећу површину, је без значаја када се има у виду да је тужени у свом исказу потврдио да на делу парцеле ... не постоје други објекти и да у конкретном случају нема недоумице шта представља предмет предаје у овој парници.

Жалбени наводи којима се указује на несагласност описане непокретности у уговору о купопродаји и непокретности чија се предаја тражи су без значаја код утврђене сагласности воља уговорних страна у погледу битног елемента предмета купопродаје (два објекта на делу катастарске парцеле ...) и утврђеног да је један објекат тужиоцу предат у извршном поступку, па је стога непокретност чија се предаја тражи управо непокретност која је постојала и у време закључења уговора, што је тужени у свом исказу потврдио, због чега жалбени наводи туженог нису основани.

Приликом одлучивања о основаности жалбе, односно законитости и правилности првостепене пресуде, другостепени суд је ценио и остале наводе које је тужени у њој истицао, али их није посебно образлагао, сагласно члану 396. став 1. ЗПП, јер не могу довести до другачије, по туженог повољније, одлуке у овој парници.

Из изложених разлога, Апелациони суд у Београду је, применом члана 390. ЗПП, одбио као неосновану жалбу туженог и одлучио као у ставу првом изреке ове пресуде.

Потврђена је, на основу члана 401. тачка 2. ЗПП и одлука о трошковима парничног поступка донета применом чл. 153. и 154. ЗПП, а њихова висина правилно обрачуната применом Таксене и Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, увећано за трошкове вештачења. На досуђени износ трошкова поступка тужиоцу је правилно призната законска затезна камата од дана извршности до исплате, применом члана 277. став 1. и 324. Закона о облигационим односима.

Одлуку у ставу другом изреке Апелациони суд у Београду је донео применом члана 153, 154. и 163. у вези члана 165. ЗПП и обавезао туженог да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка на име заступања на три одржана рочишта пред другостепеним судом у износу од по 49.500,00 динара и приступа на 3 неодржана рочишта у износу од по 27.000,00 динара, укупно 229.500,00 динара. Трошкови су одмерени применом Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката.

Одлуку у ставу трећем изреке Апелациони суд у Београду је применом одредбе чл. 153. став 2. и 165. ЗПП имајући у виду да тужени није успео у поступку по правном леку.

**Председник већа-судија
Снежана Живковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић